

[Hans Nielsen.]

dette, som det Valg, vi nylig havde, ikke levede nogen Tvivl om, at de Folk, som bærer dette Forslag frem, er i afgjort Mindretal i det danske Folk, og at en Gennemførelse deraf, hvis den kunde lykkes, vilde være imod den store Befolknings Ønske her i Landet.

Hvad selve Lovforslagets Indhold angaar, skal jeg ikke fortabe mig i mange og lange Betragtninger. Jeg har jo ikke een, men mange Gange fremsat de Meninger, som det Parti, jeg tilhører, har om dette Forslag, og jeg har henvist til mangfoldige Udtalelser af Mænd i vort Erhvervsliv, som alle sammen har brudt Staven fuldstændig over dette Lovforslag, fordi det er ganske inderligt overflødig, og fordi det er affattet saa uklart, at det ikke er muligt at sige bestemt, hvad det er. Mennesker skal straffes for efter denne Lov, hvorfor Loven vilde være som skabt til at fremkalde uretfærdige Domme og avle Kiv og Strid, Had og Splid og Klassepolitik her i Landet. Af disse Grunde er vi i Dag ligesom tidligere Modstandere af dette Lovforslag, og vi beklager meget, at det er fremkommet.

Naar jeg overraskes over, at det er fremsat paa ny, er det, fordi der er sket noget, siden vi behandlede det i forrige Rigsdagssamling, idet Arbejdsgiverforeningen har holdt Generalforsamling den 15. Maj, ved hvilken Lejlighed Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Langkjær, holdt en stor Tale, hvor han blandt meget andet kom ind paa dette Spørgsmaal.

Arbejdsgiverforeningen har velvilligt overladt mig et officielt Referat af, hvad han udtalte. Mig bekendt blev der sagt betydeligt mere paa denne Generalforsamling end det, der hidtil foreligger for Offentligheden om dette Forslag. Og mig bekendt var der ikke paa Arbejdsgiverforeningens Generalforsamling nogen som helst Meningsforskel med Hensyn til Fordømmelsen af det foreliggende Lovforslag. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Stykke af Hr. Langkjærs Tale, fordi det er ønskeligt, at disse Udtalelser fra Arbejdsgiverforeningens Formand faar deres Plads i Rigsdagstidende.

Han udtalte blandt andet:

„Vi mener fremdeles, at en Lov som den foreslaaede er ganske overflødig. Den gældende Retsordning byder allerede nu den fornødne Beskyttelse mod organisationsmæssige Overgreb. Naar den gældende Retspraksis er i Stand til at yde Borgerne effektiv Beskyttelse, maa

vi anse det for ganske upaakrævet at vedtage en særlig Lov om disse Forhold. Hele det Omraade, som man ved en saadan Lovgivning vil komme til at berøre, er saa ømtaaligt, og der er saa mange krydsende Hensyn at tage i Betragtning, at vi meget maa henstille til Regering og Rigsdag at undlade at forfølge Spørgsmaalet om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, thi det ender jo dog i den reneste politiske Agitation, og selv om man trods alt, hvad der hidtil taler derimod, fra Regeringens Side vilde være i Stand til at forelægge et fra Lægmands og Fagmands Side endog blot teknisk uangribeligt Forslag til Lovgivning paa dette Omraade, saa vil der herigennem ganske sikkert ikke kunne tilvejebringes en bedre Beskyttelse end den, der nu ydes af Domstolene; men derimod kan en mindre vel overvejet Lovgivning meget let gøre ubodelig Skade. Mod den organisationsfjendtlige Tendens, som bærer disse stadig paa ny opdukkende Lovforslag oppe, maa vi bestemt protestere; thi selv om disse Forslag aldrig bliver til Lov, vil dog det Sindelag, som har baaret disse Forslag frem og agiteret de til Grund liggende Tanker ind i nogle af de mest indflydelsesrige Kredse i vort Land, blive tilbage som en meget kærkommen Undskyldning for mange Arbejdsgivere til fortsat at holde sig udenfor Organisationerne og Arbejdsgiverforeningen og lade os om at bære de Udgifter, som vor Organisationsdannelse nødvendigvis kræver. Alene af den Grund burde dette Lovforslag aldrig være blevet fremsat, og alene af den Grund burde det heller ikke have Lov til at passere gennem Rigsdagen. Erhvervslivets Arbejds lønomkostninger maa reguleres efter de skiftende økonomiske Forhold. Til Udførelse af denne Opgave findes der i det moderne Samfund intet andet Middel end Organisationsdannelsen. Det nytter ikke, at den enkelte Arbejdsgiver søger at tale til sine Arbejdes Fornuft eller gode Hjerte. Han støder uvægerligt mod Fagforeningernes Løntaktik. Arbejdsgiverne har derfor intet andet Middel end deres Organisationer, og hvis disse Organisationer skal naa deres Maal, uden at alt for meget gaar i Stykker i Samfundet, maa de være saa stærke, at de allerede herigennem vækker Respekt hos Fagforeningerne.“

Det er den første Afdeling af Hr. Langkjærs Tale, og den er jo ikke til at tage fejl af. Den bryder Staven over dette